

Betraktelse inför Fjortonde söndagen efter trefaldighet

Göran Starke, komminister i Brunnsbokyran, delar med sig av sina tankar. Evangelietexten för Fjortonde söndagen efter trefaldighet, hämtad ur Johannesevangeliet 17:18-23, finns utskriven i sin helhet på ordningen för gudstjänst i hemmet.

”Med undran och med löje ser världen hur hon slits av tusen tvister sönder och nekar sig Guds frid. Hur sällsamt klingar orden i kyrkor utan fred om Herrens frid på jorden, om Guds barmhärtighet.” (Den svenska Psalmboken, nr 57:3)

Det är sällan en psalm uttrycker en så rak kritik av den kyrka som man är en del av. Den uttrycker en sorg och förundran över att vi håller på som vi gör. Kyrkans historia är kantad av djupt engagemang och stor kreativitet när det gäller att förstå Bibeln. Tyvärr inte lika stor barmhärtighet och generositet när det gäller den andres sätt att tolka.

Jesus ber i Johannesevangeliet 17:e kapitel om enhet mellan sina efterföljare och alla dem som kommit till tro efter det. Ibland har den bönen blivit besvarad så människor fått en ny erfarenhet av Guds Andes beröring.

Den protestantiska missionsrörelsen under 1800-talet var en till stora delar ekumenisk rörelse med respekt och gemenskap mellan missionärerna över samfundsgränser. Men så ville samfundsledarna därhemma att ”deras” missionärers frukt skulle inlemmas i den egna statistiken och så överfördes splittringen till nya länder.

Den karismatiska väckelsen i Sverige under 1970-talet var samfundsövergripande. Alla som fann en ny glädje och glöd i gemenskapen med Jesus fann också varandra! På många håll blev det islossning och man började göra saker tillsammans, fira gudstjänst, göra diakonala insatser och gemensamma satsningar. Så småningom slog en del samfund ihop sina påsar.

Från att ha varit varandras konkurrenter har vi blivit komplement och kan se mer positivt på varandra, även om vi fortfarande har svårt att inkludera dem som har en annan åsikt i brännande frågor.

Så Jesus att vi skulle tycka lika om allt? Då hade det väl knappast varit en utmaning att hålla sams. Nej, därför ber han om enhet mellan alla oss som delar tron på honom. Det blir nämligen ett positivt vittnesbörd, till skillnad från det negativa som kyrkosplittring innebär.

Många människor har under årens lopp pekat på kyrkans brist på enhet och använt det som argument för att hålla sig borta. Jesus säger istället att när alla är ett skall världen tro att Gud har sänt honom. Vilket vittnesbörd! Massor av människor saknar den personliga relation till Jesus som ger livet en ny dimension med löfte om en evighet med honom.

För att citera Greta Tunberg ”How dare you...”, hur vågar vi gå emot Jesu bön om enhet för att värna om egna teologiska käpphästar eller revir. Jag gillar David Watsons bild från det engelska landskapet där det finns många höga häckar runt vägar och tomter. När vi lyfts upp och får se landskapet ur ett högre perspektiv blir de där staketen väldigt små och betydelselösa jämfört med det uppdrag vi fått – att bära evangeliet vidare till allt fler. Det är ett gemensamt uppdrag Jesus har gett oss. Må han lägga det djupt ner i våra hjärtan.